మనసు మాట వినదు

కమలాగాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

మనోజ్ఞని ఆరాధించే ఓ ప్రేమికుడే వుంటాడు. భరద్వాజే వుంటాడు. ఓహ్ చెప్పలేదు కదూ... షీ కాల్స్ మీ భరద్వాజ.. ఆశ్చర్యంగా వుందా జతిన్. అంత దగ్గరగా రానిచ్చానంటే నమ్మబుద్ధికావట్లేదు కదూ.

ఆమె ఆలోచనల ఒరవడిలో కొట్టుకుపోతూ నా ఆధారం కూడా ఆమె ఊహే, ఆమె తలపే అయిపోయి.. తలమునకలైనంత అవస్థలో వున్నాను. ప్రేమిస్తే కవిత్వం వస్తుందా అనేవాణ్ణి, ఆఖరుకి నాక్కూడా వచ్చేసింది... చూశావా..? తన చిరుస్పర్శకి సైతం చలించిపోయేలా వున్న నన్ను చూస్కుంటే నాకే వింతగా వుంది. నువ్వు చూసుంటే ఇంకెంత ఆశ్చర్యపోయేవాడివో.

తననే చూస్తూ, ఆమె మాటలే వింటూ అలా జీవితాంతం గడిపెయ్యాలని అనిపిస్తోంది. ఇది పిచ్చో, ప్రేమో ఏమీ అర్థం కావట్లేదు. ఏం చెయ్యాలో తెలీనిస్థితిలో వున్నాను. ఒక్కపని చెయ్యాలన్నా, అన్నీ ఆలోచించి చూసుకుని చేసేవాడ్ని. కానీ ఇప్పుడు, ఎవరూ పట్టకుండా, ఏమీ పట్టించుకోకుండా.. మనూయే లోకంగా తిరుగుతున్నాను. తను వ్యక్తం చేస్తున్న ప్రేమనీ, చూపిస్తున్న అభిమానాన్ని ఒప్పుకోనూ లేను. అలాగని తప్పుకోనూ లేను, ఎవరికీ చెప్పుకోనూ లేక నరకం చూస్తున్నాను. ఐనా తనతో గడిపే ఆ క్షణాలు తెలియని హాయినే ఇస్తున్నాయి. మెడమీద కత్తిలాంటి సమస్యలు కూడా ఆమె సాన్నిధ్యంలో, సామీప్యంలో మర్చిపోగలుగుతున్నాను.

ఇదంతా ప్రేమే కదా జతిన్..! నీకూ నిరుపమ కీ ఇలాగే జరిగిందా..? ఈ వయసులో ఓ చిన్నపిల్లని భ్రమింపజేసి నా వెంట తిప్పుకుంటున్నానేమో అని భయం, తనని వదిలి బతికేదెలా.. అనే బాధ.. ఈ రెండూ నన్ను రెండువైపులా పదునున్న రంపంలా నా మనసుని కోసేస్తున్నాయి.

'నా ప్రాణం మీరే, నా లోకం మీరే..' అని తను అంటుంటే ప్రపంచాన్నే గెలిచినంత ఆనందంగా గర్వంగా వుంది. తన కళ్ళలో నా మీద వున్న ఆరాధన, ప్రేమ చూసి.. నన్ను నేను ఎంత నిగ్రహించుకున్నా వల్లకాక, ఆగలేక, బయటపడిపోయాను. దాంతో తను నాకు మరింత దగ్గరైపోయింది. అతి కష్టంమీద తమాయించుకుని వయసు తేడా గురించీ, ఫ్యూచర్లో వచ్చే బాధల గురించి చెప్పాలని చూసినా నేను మీకంటే చిన్నదాన్నే గానీ, చిన్నపిల్లనైతే కాదు నా డెసిషన్ నాకు తెలుసంటుంది. పాపం ఆ పిచ్చిపిల్ల నా నుంచి అసలు దూరం కాలేకపోతోంది. కానీ ఎలా చెప్పను. నాదీ అదే భావన అనీ, ఇండైరెక్ట్ గా ఎంకరేజ్ చేసి తప్పుచేస్తున్నానా.. లేక.. కాన్ట్ సే జతిన్. తనని దూరం చేసుకోనివ్వని స్వార్థం నన్ను పూర్తిగా ఆక్రమించుకుంటోంది. ఇది స్వార్థమో, ప్రేమో, ..., మరేమో..., దీనంటినీ దాటి వెళ్ళిపోవడం ఈవెన్ నాతరం కూడా కావట్లేదు.

అంతర్మథనమే అంటారో లేక ఆత్మ సంఘర్షణే అంటారో నాకు తెలీదు గానీ, నా మనసుతో జరిగే ఈ సంఘర్షణని నేను గెలవగలిగితే, మా ప్రేమ నా భయాన్ని జయిస్తే, నీకన్నా సగం వయసున్న నీ 'భాభీ'ని నీకు పరిచయం చేస్తాను. నువ్వంటావు చూడు, "వో మేరీ పూరీ జిందగీ పే ఛాగయీ" అని. దట్స్ వాట్ ఈజ్ హాపెనింగ్ టూ మీ మై ఫ్రెండ్. అయామ్ ట్రూలీ, మాడ్లీ, డీప్లీ ఇన్ లవ్ విత్ హర్. అర్థం చేసుకోగలవు కదూ..!

ఒకవేళ ఓడిపోతే మాత్రం నా ఈ జీవితం పూర్తిగా శూన్యం జతిన్. ఎందుకంటే,

"నిన్నటి వరకూ ఎవరో తెలియని మనోజ్ఞ 'ఒక్క క్షణం లో నా ప్రపంచం అయిపోయింది."

– జే.కే.

మెయిల్ సెంట్ సక్సెస్ఫుల్లీ... అన్న అక్షరాలు స్క్రీన్ మీద మెరుస్తున్నాయి. ఛైర్లో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు భరద్వాజ.

చాలా పెద్ద భారం దించుకున్న ఫీలింగ్. జతిన్ తో తన మనసులో విషయాలని షేర్ చేసుకోగానే చాలా హాయి గా అనిపించింది. మే బీ ఇన్నేళ్ళ లో ఇంత ఓపెన్ గా తాను డిస్కస్ చేసిన విషయం ఇదేనేమో. మనోజ్ఞ తో ఈ విషయం ఎంత మాట్లాడినా గిల్టీగా అనిపించేది. ఇంకెవరిని చూసినా తనని తప్పుపడుతున్నారేమో అనే భావనుండేది. జతిన్ గురించి తెలుసు. కుండబద్దలు కొట్టినట్టు ముఖం మీద నిజమే చెపుతాడు. మే బీ తన డెసిషన్ రైటో,రాంగో చెప్పగల ఏకైక వ్యక్తి వాడేనేమో... పాణి, స్నిగ్ధ, మురళి, అమ్మ, నాన్న... ఊహు.. ఎవరితో చెప్పినా ఏదో ఒక చోట బయాస్డ్ గా ఆలోచిస్తారనే ఫీలింగ్ వుంటుంది. వాడేమన్నా ఎలాగూ తన డెసిషనే ఫైనల్ .. కానీ ఇదో కన్ఫెషన్ లాంటిది.. తన మనసులోని కల్లోలాన్ని కడిగి పునీతం చేసే ప్రక్షాళన.

పార్క్ అంతా గోల గోలగా వుంది. అప్పటిదాకా పిల్లలతో చేరి ఆడుతున్న సంజయ్, ఆనంద్ లు అలసటగా వచ్చి కూలబడ్డారు. మనోజ్ఞ నవ్వుతూ వాటర్ బాటిల్ అందించింది.

"ఏంటీ.. జే.కే. సర్ వస్తారని చెప్పావ్. ఇంకా రాలేదు. ఆయన టైమంటే టైమేనని ఓ తెగ మోస్తావ్ కదా.. ఏరి మేడమ్ మీ అసెంబ్లీ రౌడీ....?"వెక్కిరింతగా అడిగాడు సంజయ్.

"ఏయ్", కోపంగా చెయ్యెత్తింది.

"ష్.. అదుగో ఆయనొచ్చారు.. మీరు నోళ్ళు మూయండి.."కంగారుగా చెప్పింది నవ్య.

"ఎలా వున్నారూ.. ?"భరద్వాజ చిరునవ్వుతో అందర్నీ పలకరించాడు బెంచ్ మీద కూర్చుంటూ.

"బాగున్నాం సర్" కోరస్ లా చెప్పారంతా.

"హలో ఆనంద్. మెనీ హాపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే.. అయాం హియర్ టూడే యాజ్ ప్రామిస్డ్.." నవ్వుతూ చేతి లో వున్న గిఫ్ట్ ప్యాకెట్ ఆనంద్ కి అందించి షేక్ హాండ్ ఇచ్చాడు.

"థ్యాంక్యూ సో మచ్ సర్.. మీరు రారేమో అని భయపడ్డాను.."

"చెప్పానుగా.. ఇక్కడుంటే తప్పక వస్తాననీ.. "

"కానీ ఎక్కడో నాకే గిల్టీగా.. "

"కమాన్.. డోన్ట్ బ్రూడ్ ఓవర్ దట్.. ఇంతకీ ఆ గన్ ఏంటి చేతిలో.. "

ఇదా హుషారు గా నవ్వి, 'వీడ్ని చంపడానికి.. ఆ పిల్లల దగ్గర తీస్కున్నాను", సంజయ్ ని చూపిస్తూ నవ్వాడు.

"ఓహ్.. థ్యాంక్స్ నన్నైతే కాదు కదా.. ఐనా బర్త్ డే కి నిజంగానే చిన్నపిల్లవాడివైపోయావే.." నవ్వాడు భరద్వాజ.

"ఆల్మోస్ట్... యూ నో సర్... ఇది చాలా బాగుంది. మంచి సౌండ్.. ఇట్స్ సో రియల్... నిజంగానే గన్ పేల్చినంత ఎఫెక్ట్ వస్తుంది.. కావాలంటే చూడండి... బోనస్ గా వీడ్ని చంపిన సాటిస్ఫాక్షన్ కూడా..." సీరియస్ గా ముఖం పెట్టి సంజయ్ కి గురిచూసి పేల్చాడు.

భరద్వాజ వారించేలోపే పెద్ద శబ్దం చేస్తూ పేలిందది. క్షణంలో భరద్వాజ సెక్యూరిటీ అతన్ని చుట్టుముట్టడం, వారిలో ఒక ఆఫీసర్ చేతిలోని గన్ ఆనంద్ నుదుటికానడం సెకన్లలో జరిగిపోయాయి. బిత్తరపోయారంతా.

"విశ్వనాథ్.. వెయిట్..", ముందుగా తేరుకున్న భరద్వాజ చప్పున చెప్పాడు. అంతలోనే ఆనంద్ చేతిలో గన్ పరిశీలించి అది బొమ్మదని గ్రహించి తన రివాల్వర్ దింపాడతను, "సారీ సర్.." అంటూ భరద్వాజకి చెప్పి ఆనంద్ వైపు తిరిగి "సారీ యంగ్ మాన్... పార్ట్ ఆఫ్ డ్యూటీ.. ఏమనుకోకండి.." చెప్పాడతను. షాకింగా చూస్తూ తలూపాడు ఆనంద్.

"యూ మే గో ఆఫీసర్స్.. ప్లీజ్ స్టే ఎట్ ది పార్కింగ్.. ఐ డోన్ట్ వాన్ట్ ఎనీ వన్ హియర్.." గంభీరంగా చెప్పాడు భరద్వాజ. దాంతో మరోసారి అపాలజైజ్ చేసి వచ్చినవాళ్ళు వచ్చినట్టు మాయమయ్యారు.

"అయాం రియల్లీ సారీ ఆనంద్.. నేను చెప్దామనుకున్నాను సౌండ్ రియల్ గా వస్తే మా వాళ్ళు వచ్చేస్తారని, అంతలోనే నువ్వు పేల్చేసావ్.. రియల్లీ సారీ.. నీ బర్త్ డే రోజున నా మూలంగా ఇలా జరిగినందుకు...."

"అయ్యో అదేం లేదు సర్. ఇదో డిఫెరెంట్ ఎక్స్పీరియన్స్.. కాకపోతే.. నాకో డౌటూ ఒకవేళ మీరు గట్టిగా వెయిట్ అనకపోతే వాళ్ళు నన్ను కాల్చేసేవారా..?"తేరుకుని భయం నటిస్తూ అడిగాడు ఆనంద్.

పకాల్న నవ్వేసాడు భరద్వాజ, "నో... వెల్.. ఐనా... అది సిట్యూయిషన్ ని బట్టీ.. నేను బాగానే వున్నాను. మోరోవర్ నువ్వది సంజయ్ కి ఎయిమ్ చేసావు లక్కీగా. అదే నాకైతే ఐ డౌట్ ఇట్..."

"అమ్మో థ్యాంక్స్ చెప్పారు. ఏదో చనువు గా వున్నారు కదా కొద్దిగా ఎక్కువ ఓవర్ చేసుంటే.. బర్త్ డే కాస్తా డెత్ డే.. అయి.."

"నందూ.." మందలింపుగా ఆపారంతా.

"ఓకే., ఓకే... ఏమనను గానీ.. అసలు మీకు సెక్యూరిటీ వున్నట్టే కనిపించదు. వీళ్ళంతా ఎక్కడ్నుంచి వచ్చారు సర్.." ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఎందుకుండదు.. మస్ట్ అది. కాకపోతే నా గోల పడలేక కాస్త దూరంలో వుంటారంతే. మన స్టేట్ హిట్ లిస్ట్ లో మొట్టమొదటి పేరు నాదే కదా.. సో.. తప్పదు." నవ్వాడు.

"ఎంత కూల్ గా చెప్తున్నారు సర్ మొదటి పేరని. ఏదో గెస్ట్ లిస్ట్ లో ఫస్ట్ నేమ్ అన్నట్టు. కానీ మీరు చూస్తే ఏ జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నట్టు కనిపించరు. పైగా వీళ్ళ నంబర్ కూడా ఇంత తక్కువ వుందీ.. ?"సాలోచనగా అడిగాడు సంజయ్.

"వెల్.. ప్రొటోకాల్ పాటించడానికి, కొన్ని సందర్భాలలో క్రౌడ్ నుండి తప్పించుకోవడానికీ తప్ప నాకు వీటి మీద నమ్మకం లేదు. ఐనా కేవలం సెక్యూరిటీ పెంచుకోవడం వల్ల, చావుని తప్పించుకునైతే తిరగలేం కదా సంజయ్. ఇఫ్ ఇట్స్ డిస్టైన్డ్.. జరిగి తీరుతుంది..."

"భరద్వాజా.." చప్పున అంది మనోజ్ఞ.

"ఎస్.. మనూ... దట్స్ హండ్రెడ్ పర్సంట్ ట్రూ.. నేనకపోవడంవల్ల ఆగిపోదది. తప్పదని రాసుంటే అది గార్డుల రూపంలోనే రావచ్చు ఇందిరా గాంధీలా.., లేక.."

"చాల్చాలు. మీ సెక్యూరిటీ ఆస్పెక్ట్స్, అభిప్రాయాలూ, మాకేం చెప్పొద్దు గానీ.. ముందీ జ్యూస్ తీసుకోండి." చిరుకోపంగా అంది అతని మాటలకి.

తేలిగ్గా నవ్వేసాడు, "ఓ.కే.. సారీ... నేనెందుకు మీ మూడ్ పాడుచెయ్యాలి గానీ.. ఔనూ... నీ పార్టీ పార్క్ లో ఏంటి ఆనంద్?"

"ఫర్ ఎ ఛేంజ్ సర్.. రెస్టారెంట్ అంటే కాస్త భయం వేసింది ఆ రోజుతో... కానీ ఇప్పుడు పార్కంటేనూ దడ పుట్టించారు మీ వాళ్ళు..."

"ఓహ్ ..అయాం రియల్లీ వెరీ సారీ ఫర్ దట్.."

"నో.. నో.. సర్... భలేవారే.. జస్ట్ కిడ్డింగ్.. ముందు స్నాక్స్ తీస్కోండి..."

కాసేపటికి కబుర్లలో పడ్డారంతా. డిన్నర్ కి కూర్చుంటుంటే మోగింది భరద్వాజ సెల్.

"వన్ సెకన్ ప్లీజ్.." అంటూ సెల్ ఆన్సర్ చేసాడు సంతోషంగా, "హేయ్.. స్నిగ్ధా.. ఆఫ్టర్ ఎ లాంగ్ టైమ్.. నైస్.. సర్ప్రైజ్.. ఏంటీ టైమ్ లో.. మీరీపాటికి నిద్దరోతుండాలిగా?", చిరునవ్వుతో మొదలుపెట్టిన భరద్వాజ ముఖంలో నవ్వు మాయమైంది అవతలనుంచి ఏడుపు వినపడడంతో.

"స్నిగ్ధా.. అంతా ఓకే నా... కిరణ్, పిల్లలూ.. "

"అంతా ఓ.కే... కానీ... మురళీ.. జే.కే.... మన మురళి... " సన్నగా రోదించసాగింది.

కూర్చున్న చోట నుండి లేచాడు టెన్షన్ గా, "మురళికేమైంది.. స్పీకౌట్.. ఈజ్.. హీ.. ఐ మీన్.. ఆక్సిడెంట్.. ఏమన్నా...?"

"నో.. హీ ఈజ్ ఎలైవ్.. కానీ.... జే.కే.. స్ట్రోక్... మాసివ్ పెరాలిటిక్ స్ట్రోక్... రాత్రి... రైట్ సైడ్... కంప్లీట్ గా పారలైజ్ అయిపోయింది..." ఏడుస్తోంది స్నిగ్ధ.

"వ్వాట్... ప్యారలైజా?" ఆగిపోయాడు. హుషారుగా నవ్విస్తూ తిరిగే మురళిని వీల్ ఛైర్లో నిస్సహాయం వూహించుకుంటూనే గుండెల్లో ఎవరో గుచ్చిన ఫీలింగ్. బలవంతంగా తేరుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు, "కంగారు పడకు.. స్ట్రోక్ కి గురి అయిన వాళ్ళందరూ పూర్తిగా ప్యారలైజ్ కావలని లేదు. వాడు కోలుకుంటాడు... డోన్ట్ లూజ్ హోప్.. "అన్నాడు ఓదార్పుగా.

"మాసివ్ స్ట్రోక్ జే.కే. ఐనా ట్రీట్ చేస్తున్నది కిరణే...", భారంగా అంది.

గాడ్ .. ఇంకే హోప్ లేదు. కిరణ్ చెప్పాడంటే.. టాప్ న్యూరాలజిస్ట్ అక్కడ కిరణ్.. అంటే మురళి పరిస్థితి... శాశ్వతంగా మంచంలో.. గాడ్ .. నో...

"స్నిగ్ధా.. మరి వాణి, పిల్లలూ.." తేరుకుంటూ అడిగాడు.

"లోపలున్నారు. మాట్లాడతావా..?"

"ఇవ్వు..." అస్పష్టంగా గొణిగాడు. కొద్దిసేపటి నిశ్శబ్దం తర్వాత వాణి లైన్లోకి వచ్చింది.

"అన్నయ్యా.. ఏమైందో చూసారా.. ఆయన... ఆయన... మా లైఫ్ మొత్తం చీకటైపోయింది.."వాణి గొంతులో వేదన స్పష్టమౌతోంది.

"వాణీ.. కంగారు పడకమ్మా. కోలుకుంటాడు. వాడు.. వాడికేం కాదు." మాటలు పేర్చుకుంటూ అతికష్టం మీద చెప్పాడు.

"కష్టమని చెప్పేసారు. ఇక మాగ్జిమమ్ మాట తెప్పించడానికి ట్రైచేస్తామని చెప్పారు. అది కూడా చాలా తక్కువ ఛాన్సుందనీ...", వాణి ఏడవసాగింది. గాడ్... ఎప్పుడూ రఫీ పాటలు పాడుతూ తిరగే మురళి గొంతు గుర్తొచ్చింది. కళ్ళు మూసుకున్నాడు బాధగా.

"...ఏడవకమ్మా. నువ్వంతలా అయిపోతే పిల్లలు భయపడతారు. ఈ రోజుల్లో ఇవన్నీ పెద్దవి కావు. వి విల్ ట్రై ది బెస్ట్ మెడికేషన్ ఇన్ ది వర్ల్డ్... ఐ ప్రామిస్... వాణీ... బీ బ్రేవ్.. నేనొస్తాను"అంటూ అన్నివిధాలా ధైర్యం చెప్పసాగాడు. కాసేపటికి నిగ్రహించుకుంది ఆమె.

తేరుకుంటూ చెప్పింది, "చాలా థ్యాంక్సన్నయ్యా. కానీ మీరు ఇప్పుడే రాకండి. మీరన్నట్టే ఆయన కాస్త కోలుకుని ఇంటికి వచ్చాకా, మాట్లాడేటప్పుడు రండి. ఆయనకీ కాస్త రిలీఫ్ గా వుంటుంది."

"తప్పకుండా. ఫోనోసారి స్నిగ్ధకివ్వు..."

"చెప్పు జే.కే.." స్నిగ్ధ గొంతు భారంగా ధ్వనించింది.

"నువ్వేడ్చి ఆ అమ్మాయిని కంగారు పెట్టకు స్నిగ్ధా.. ధైర్యం చెప్పు.. ఏం కావాలన్నా జస్ట్ లెట్ మీ నో. అంటే ఐ నో యూ విల్ బీ దేర్ అనీ.. బట్ స్టిల్ లెట్ మీ నో ఇఫ్ ఐ కెన్ డూ ఎనీ థింగ్.. ఏదున్నా కాల్ చెయ్యి. మోస్ట్ లీ తొందర్లోనే వస్తాను. కీప్ మీ అప్డేటెడ్." చెప్పాడు.

"ఓ.కే. నువ్వు జాగ్రత్త జే.కే. కీప్ యువర్ సెల్ఫ్ ఫిట్. మనం ఇంక చిన్నపిల్లలం కాదు. పాణికీ చెప్పు. మేం మురళీకి చాలా సార్లు చెప్పాం. వాడు చాలా రెక్లెస్ అబౌట్ హెల్త్... ఐనా ఇట్స్ డెస్టినీ అనుకో.. బట్ మన జాగ్రత్తలో మనముండాలికదా. ఐనా నువ్వేం వర్రీకాకు. ఐ విల్ లుక్ ఆఫ్టర్ ఎవ్రీ థింగ్ హియర్. ఎనీ వేస్..." చెప్పింది.

"టేక్ కేర్..." కాల్ కట్ చేసాడు. నెమ్మదిగా తలతిప్పి చూసాడు. అందరూ తనవైపే చూస్తున్నారు, తన మాటల్లో విషయం అర్థమైనట్టుంది. తేరుకుంటూ వాళ్ళవంక చూసి, "సారీ టూ స్పాయిల్ యువర్ మూడ్ అగైన్.. ఆనంద్ ఐ హావ్ టూ గో.. మరోలా భావించకు..." మాటలు పెగుల్చుకుంటూ అన్నాడు.

"ఛ.. అదేం లేదు సర్.. ఎవరికైనా ఏమైనా.."

"తర్వాత కలుద్దాం." వాళ్ళ ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పే ఓపిక లేనట్టు లేచాడు.

"కనీసం తినేసి వెళ్ళండి సర్.. మిమ్మల్ని చూస్తే వెళ్ళాకా తినేట్టు లేరు."అడిగాడు సంజయ్.

"వద్దు.. థ్యాంక్స్." తల అడ్డంగా తిప్పుతూ అక్కడనుంచి నడిచాడు. కామ్ గా అతన్ననుసరించింది మనోజ్ఞ.

ఫోన్ తీసి డయల్ చేసాడు "విశ్వనాథ్.. ఐ నీడ్ సంబడీ టూ డ్రైవ్ మీ హోమ్.. కార్ తీసుకుని పార్క్ ఎంట్రన్స్ కి రండి." చెప్పి ఫోన్ కట్ చేస్తూ మనోజ్ఞ వైపు చూసాడు.

"నువ్వెళ్ళు మనోజ్ఞా.."

"అయాం సారీ... ఎలా వున్నారాయన.. అదే మురళిగారు?"అడిగింది.

"స్టిల్ ఇన్ ఇన్టెన్సివ్ కేర్..తెలియాలి.. ఎంతవరకూ ఆర్గాన్స్ డామేజ్ అయ్యాయో.", ఆగాడు బాధగా.

"...నేనూ మీతో రానా?" బెరుగ్గా అడిగింది.

"వద్దు మనూ.. ఐ నీడ్ టూ సీ పాణి ఇమ్మీడియట్లీ.. నేను, జతిన్ కంటే కూడా వాళ్ళిద్దరూ చాలా క్లోజ్, ఆల్మోస్ట్ బ్రదర్స్.. సియామీ ట్విన్స్ అని పిలిచేవాళ్ళం.. పాణికిది చాలా పెద్ద షాక్.. ఐ నీడ్ టూ బీ విత్ హిమ్ ఫర్ సమ్ టైమ్."

కారు వచ్చి ఆగింది. "భరద్వాజా... మీ దగ్గర స్లీపింగ్ పిల్స్ వున్నాయా..?"చప్పున అడిగింది. వున్నాయన్నట్టు తలూపాడు.

"ఐతే కొద్దిగా పాలు తాగి, టాబ్లెట్ వేసుకుని పడుకోండి. యూ నీడ్ సమ్ స్లీప్.. "మృదువుగా అంది. డోర్ మీద చెయ్యివేసి ఆమెవైపు చూసాడు. ముందుకి కదిలి అతని చేతిమీద చెయ్యివేసి మెల్లగా నొక్కింది. కొన్ని భావాలకి ఓదార్చే మాటలే అక్కర్లేదు. తనవారి నుంచి నీ బాధ నాదంటూ, నీకు నేనున్నానని చెప్పే చిరు స్పర్శ చాలదూ. క్షణకాలం ఆమె వైపుచూసి నెమ్మదిగా సీట్లో కి చేరి వెనక్కి వాలాడు.

"పాణెక్కడ?"కాటేజ్ లో అడుగుపెడుతూనే అడిగాడు.

"ఆయన రూమ్ లోనే వున్నారు సర్. పిలుస్తాను." కదలబోతున్న శరత్ ని వారిస్తూ చెప్పాడు భరద్వాజ "వద్దు.. నేనే వెళ్తాను.." అంటూ. ఆశ్చర్యంగా చూసాడతను.

డోర్ తోసి లోపలికి ఎంటరయ్యాడు.

ఎప్పుడూ ఆక్టివ్ గా తిరుగుతూ, ఏదో ఓపని చేస్తూ ఎవర్ బిజీగా కనిపించే పాణి స్తబ్దంగా మంచం మీద కూర్చుని దిగులుగా శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు.

"పాణీ.. " ఓదార్పుగా భుజంమీద చెయ్యి వేస్తూ పిలిచాడు.

చప్పున లేవబోయాడు, "మీరా సర్." అంటూ.

"కూర్చో పాణీ.. బాస్ గా కాదు వట్టి జే.కే. గానే వచ్చాను. కాసేపు మాట్లాడనీ.." పాణి పక్కన కూర్చుంటూ చెప్పాడు భరద్వాజ. అతని గొంతులో మార్దవానికి పాణి కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి.

చాలాసేపు మౌనంగా వుండిపోయారిద్దరూ ఆ విషాదాన్ని పంచుకుంటున్నట్టు.

"వెళ్ళాలనుకుంటే వెళ్ళు పాణీ... వాడినోసారి చూసిరా.. అరేంజ్మెంట్స్ చేయమని శరత్ కి చెప్పనా?" మృదువుగా ప్రశ్నించాడు.

"వద్దు.. వద్దు సర్..."

"నా గురించా.. ఏం పర్లేదు. ఐ విల్ మ్యానేజ్.. శరత్ వున్నాడుగా. ఏదైనా వుంటే నిన్ను ఫోన్లో కాంటాక్ట్ చేస్తాడులే.. అవన్నీ పెట్టుకుని మానేయకు.. " ఆప్యాయంగా చెప్పాడు.

తలెత్తి చూసాడు పాణి. ఎలాంటి స్థితి లో నైనా అన్ని యాంగిల్స్ ఆలోచించే వాడ్ని పొలిటీషియన్ అంటారేమో గానీ హ్యూమన్ యాంగిల్ కూడా ఆలోచించే వాడిని మాత్రం ఖచ్చితంగా జే.కే. అనే అంటారు.

"లేదు సర్.. అందుకోసం కాదు. నిజంగా కాదు. మీరిలా చెప్తారని నాకు తెలుసు. కానీ వాడ్నలా.. వాడిని చూడలేనిప్పుడు. "పాణి గొంతు వణికింది. ఓదార్పుగా భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి అతన్ని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు.

"తప్పదు పాణీ. వీ హేవ్ టూ ఏక్సెప్ట్ ద ఫ్యాక్ట్స్. నీకు తెలియనిది కాదు. మనం వాటినుంచీ పారిపోనూలేం.. కావాలంటే నేనూ వస్తాను.." ఆగాడు. "ఒక్కసారి రామ్ కి ఇన్ఫామ్ చేసి, దెన్ లెట్స్ గో..."

"వద్దు సర్.. నా వల్ల కాదు. వాడు హాస్పిటల్ నుంచైతే రానివ్వండి. వెళ్దాం. తర్వాత.. తర్వాత చూద్దాం. ఐనా ఫ్యాక్ట్స్ నుంచి శాశ్వతంగా పారిపోయే అవకాశం ఎవ్వరికీ వుండదు.." బాధగా చెప్పాడు.

తలూపాడు భరద్వాజ. "సరే. యాజ్ యూ విష్. ఏమైనా తిన్నావా?" అని అతని సమాధానం కోసం చూడకుండా మళ్ళీ చెప్పాడు, "పాలు, నిద్రకో టాబ్లెట్ పంపిస్తాను. వేసుకుని పడుకో. ఆరోగ్యం జాగ్రత్తని స్నిగ్ధ చెప్పమంది. ఏం ఆలోచించకు. ఇట్ ఈజ్ గాడ్స్ విల్..." చెప్పి బయటకి నడిచాడు.

టాబ్లెట్ వేసుకుని నిస్తేజంగా మంచం మీద కూర్చున్నాడు భరద్వాజ. పక్కనే పాలగ్లాసు కనిపించింది. ఖాళీ చేసి వెనక్కి వాలాడు. మనోజ్ఞ గుర్తొచ్చింది. నిజంగానే బాధ కలిగినప్పుడు భోజనం మీదకి మనసుపోదు. అలాగని ఏమీ తీసుకోకపోతే శరీరమూ అలిసిపోతుంది. అందరూ తినమని చెప్పేదందుకే. కానీ అలాంటప్పుడు ఆ చెప్పడం కూడా విసుగు తెప్పిస్తుంది. తనకేం అవసరమో గ్రహించి వెంటనే ఎక్కువ ఫస్ లేకుండా జస్ట్ ఒక్క ముక్క లో చెప్పింది. గుడ్ స్పాంటైనిటీ... అందుకే తను అదే సలహా పాణికీ చెప్పగలిగాడు.. అచ్చు తనలాగే ఆలోచించింది... నిజంగానే..

పాపం మురళి...! వాణి ఎలావుందో.. పిల్లలూ.. చిన్నవాళ్ళు... లాస్ట్ టైమ్ ఏక్లాసులని చెప్పారూ.. ఒకళ్ళు లెవెంత్.. మరొకరూ... అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాసేపటికి, టాబ్లెట్ ప్రభావంతో నిద్ర ముంచుకురాసాగింది. మురళీ... బాధగా తలుచుకున్నాడు.

అంతలో స్నిగ్ధ మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

పెరాలిసిస్... శాశ్వతంగా పడిపోయాయి.. వాణి.. పిల్లలూ.. మనం చిన్నపిల్లలం కాదు జే.కే.. ఏమైనా వస్తే కష్టం... టేక్ కేర్ ఆఫ్ యువర్ హెల్త్.. యువర్ హెల్త్... పెరాలిసిస్... జీవితాంతం.. వాణీ.. మనోజ్ఞా... ఎవరది మురళిలా వున్నాడే.. కాదు.. కాదు.. తనే కదూ ఆ మంచంలో, వీల్ ఛైర్లో, ఎవరది.. తన పక్కన... ఎవరది.. తన భార్యా.. తనకి పెళ్ళెక్కడైంది.. ఎవరో నర్సా.. కాదు.. తన భార్యే.. నిరాశగా, నిర్జీవంగా... ఎవరదీ... మనోజ్ఞ కదూ... దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాడు. పూర్తిగా చెమటలు పట్టి తడిసిపోయాడతడు. సన్నగా రొప్పుతున్నాడు.

చుట్టూ చూసాడు. కలే అని అర్థమైంది. కొన్ని నిజాలకి, తన భయాలని జోడించి భవిష్యత్ చూపించి, జడిపించిన కల.. కాదు.. కాదు.. భవిష్యత్ దర్శిని. లేచి నెమ్మది గా వాటర్ బాటిల్ తీస్కుని ఒక్కసారి గటగటా తాగాడు.

ఏం చేయబోయాడు తను. ఏదైనా అయ్యి తానొక్క నిమిషంలో పోతే పరవాలేదు. నెమ్మదిగా కోలుకుని మే బీ కొన్నాళ్ళకైనా వేరే లైఫ్ స్టార్ట్ చేస్తుంది. కానీ... ఒకవేళ ఇలా జరిగితే.. గాడ్.. నరకం.. తనని వదిలేయలేదు. ఖచ్చితంగా మనోజ్ఞలాంటి అమ్మాయి అస్సలు వదలదు. అప్పుడు పరిస్థితేంటి.. అలాగే..

తలవిదిల్చాడు.

నో... తాను జరగనీయడు.. ఖచ్చితంగా జరగనీయడు. తానెంత బాధ పడినా.. ఆమెంత బాధపడినా.. ఇది తన ఫైనల్ నిర్ణయం.. జరిపించి తీరుతాడు. ఎట్ ఎనీ కాస్ట్...

"సర్.." అప్పుడే వాకింగ్ నుంచి వచ్చి షూ విప్పుతున్న భరద్వాజ శరత్ పిలుపుకి తల తిప్పి చెప్పమన్నట్టు చూశాడు.

"పాణిగారూ వాళ్ళ మదర్ కి హార్ట్ అటాక్ మళ్ళీ వచ్చిందట సర్.. క్రిటికల్ అంటున్నారు.. "

చప్పున లేచాడు. గాడ్ ఈ మధ్యలో మంచి వార్తలేమీ వినరావా ఇంక.. శైలజ, మురళి, ఇప్పుడు ..

"పాణెక్కడ..?"

"ఇప్పుడే బయటికెళ్ళారు సర్.. "

"అదేంటి.. ఎక్కడికీ..?"

"తెలీదు సర్..."

"సరే.. రాగానే నా ఛాంబర్ కి రమ్మన్నానని చెప్పు. "

"ఎస్సర్.. "

"సర్... రమ్మన్నారట."

"ఆ.. పాణీ.. ఇంకా ఇక్కడే వున్నావేంటి నువ్వు..? ఇందాకే శరత్ చెప్పాడు. డోన్ట్ వర్రీ... అమ్మకేం కాదు.. ధైర్యంగా వెళ్ళు.. " ఆప్యాయంగా చెప్పాడు భరద్వాజ.

కళ్ళల్లో అంతులేని బాధ, వేదనలతో నిస్సహాయంగా చూసి తలొంచుకున్నాడు పాణి.

"ఏమైంది పాణీ.. ఏమన్నా కావాలా?", అతన్ని పరీక్షగా చూస్తూ అడిగాడు భరద్వాజ "ఏదైనా చెప్పాలనుకుంటున్నావా.. ఆపరేషన్ కి అమౌంట్ ఏమన్నా.."

"లేదు సర్.. అది.. నేను.. నేను.. "తడబడ్డాడు. ఒక్కక్షణం ఆగి నెమ్మదిగా "నేను.. మీకు.. చా.. చాలా ద్రోహం చేసాను సర్.. అనుక్షణం మీ.. మీ వెంట వుంటూనే.. మోసం.. మీకు.. మిమ్మల్ని దగా చేసాను సర్..." కన్నీళ్ళ పర్యంతమయ్యాడు.

"ఏం మాట్లాడుతున్నావ్ పాణీ.. హావ్ యూ గాన్ మ్యాడ్.. నువ్వు దగాలూ, ద్రోహాలూ చేయడం ఏంటీ.. మే బీ.. ఓహ్.. గాడ్.. ఐ గెస్.. యూ ఆర్ ఇన్ డీప్ షాక్... జరిగినవి అలానే వున్నాయి కదా. ఏంచేస్తాం. ఖంగారు పడకు.. రా ఇలా కూర్చో.. నిన్న మురళి హెల్త్.. ఇప్పుడు అమ్మ.. ఐ కెన్ అండర్ స్టాండ్.. మరీ ఇంత వీక్ ఐతే ఎలా.. ఏమైందసలూ?" మృదువుగా అతన్ని సోఫాలో కూర్చోబెడుతూ అన్నాడు.

దాంతో మరింత వేదనగా అన్నాడు పాణి, "మీరు.. దేవుడు సర్.. నేను.. నేను.. మీగురించి.. అన్నీ.. అంతా చెప్పేసాను సర్.. అతను చాలా పగతో వున్నాడు. చిన్ననాటి స్నేహం.. అంటూ... నేను.. అంతలా ఎలా డ్రైవ్ అయిపోయానో తెలియనే లేదు సర్.. అన్నీ చెప్పేశాను సర్.. నన్ను క్షమించండి.. చాలా ప్రమాదంలో వున్నారు సర్.. "

నిశ్చేష్టుడై చూశాడు భరద్వాజ, "విషయం చెప్పు పాణీ.." గంభీరంగా అన్నాడు.

వణికే కంఠంతో అంతా చెప్పసాగాడు. మౌనంగా అంతా విన్నాడు భరద్వాజ. ఒక్కసారి కూడా రియాక్ట్ కాలేదు.

"నన్ను.. నన్ను క్షమించండి సర్... మీరే శిక్ష విధించినా సిద్ధమే సర్... కానీ.... మీరిక్కడుండడం మాత్రం చాలా ప్రమాదం సర్.. మీరిక తను కోరినదానికి ఒప్పుకోరని అర్థమైపోయినప్పటినుంచీ బాగా కసితో వున్నాడు." భయంగా అన్నాడు పాణి చివరకి.

తలెత్తి చూశాడు భరద్వాజ. తన రియాక్షన్ కోసం ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు పాణి. చాలా వరకూ తన వర్షన్ బాగానే చెప్పాడు ఎక్కడా తన తప్పు కనిపించకుండా. వాళ్ళు తనని మాటలతో ఎలా డ్రైవ్ చేసారో, ఎలా తన దగ్గర్నుంచి ఇన్ఫర్మేషన్ రాబట్టారో.. చాలా తెలివి గా ప్రజెంట్ చేసాడు. లోక సహజం. రీజన్స్ ... తాము చేసిన పని కి కారణాలు, సమర్థింపులు ఎన్నో వెతుకుతారు. తప్పుని ఒప్పుకోవాలంటే చాలా ధైర్యం కావాలి. అది దైవత్వం. అందరి వల్లాకాదు. మరి తనో.. తనూ మనిషేగా... కానీ.. ఇప్పుడు ఆవేశం, కోపం రావట్లేదు. దుఃఖం వస్తోంది. అన్ని విషయాల్లో తనకి తోడుగా నడిచిన పాణి... పాణేనా..

అయితే.. అయితే ఏమయింది..? ఏం తనే అంటాడుగా అందరూ మనుషులే కానీ మహాత్ములు కారని. అన్నింట్లో తోడుగా వున్నాడు. ఓ చిన్ననాటి స్నేహితుడి మాటలు నమ్మి కాస్త దారి తప్పాడు. నేరమేమీ కాదే. తన విషయాలు చేరవేయడం తప్పే. కానీ.. ఆగ్రహించడానికో, శిక్షించడానికి తనెవరు.. ఐనా శిక్ష కంటే క్షమే పెద్ద పరీక్ష.. పశ్చాత్తాపమో, పరితాపమో.. కడగనీ మనసుని.. నిజంగా మనసునీ, మనిషినీ ప్రక్షాళన చేసి పునీతం చేసే శక్తి పశ్చాత్తాపానికుంటే.. ఆ జడిలో తడవనీ.. తానెందుకు తీర్పు తీర్చాలి. తానేమీ భగవంతుడు కాదే...

"సర్.." పాణి పిలుపుతో తెప్పరిల్లి చూశాడు భరద్వాజ. ఆలోచనల వరదలో కొట్టుకుపోతున్న మనసు ఎప్పటికైనా, ఏనాటికైనా ఓ దరి చేరుతుందా.. సేద తీరుతుందా... మనోజ్ఞ గుర్తొచ్చింది. ఈ వేదనని పంచుకోకుండా ఎలా మోయను.. దిగులుగా అనుకున్నాడు.

"నాకు.. చెప్పావు కదా. ఇక మర్చిపో పాణీ..." నిర్లిప్తంగా చెప్పాడు.

తుళ్ళిపడి చూసాడు పాణి., "కానీ.. అలా అనకండి సర్.. అతనివల్ల ఎప్పటికైనా ప్రమాదమే... ఏదైనా చేసేద్దాం." వణికిందతని గొంతు. బాల్యస్నేహాన్ని తలుచుకునేమో.

"ఏం చేసేస్తాము పాణీ.." మందలింపుగా అనబోయాడు.

"చంపేస్తాను. వదలను.. వాళ్ళు మీ జోలికి వచ్చేలోపే.. మిమ్మల్ని చంపాలన్న ఆలోచన మళ్ళీ చేసేలోపే..."

"స్టాపిట్ పాణీ.. ఇక చాలు.. వాళ్ళు మననీ, మనం వాళ్ళనీ,.. ఏంటది... మనం ఫ్యాక్షనిస్టులం కాదు.. వదిలేద్దాం.. మనవాళ్ళు చేసిన పనులకే అసలీ విషయం ఇంతదూరం వచ్చింది. తప్పు చేస్తే కాళ్ళు విరిచేయడం, విషం పెట్టెయ్యడాలు.. ఏంటదంతా.. వాళ్ళ జనరేషన్ వేరు. ఇక మనం.. ఏకంగా చంపేద్దామా.. ఇక ఇక్కడెందుకు. అడవుల్లోకి వెళ్ళిపోదాం. మృగధర్మమే పాటించేటట్టైతే ఇక ఇక్కడెందుకు..?"కోపంగా అన్నాడు.

"కానీ వాళ్ళు.. "

"వదిలెయ్ పాణీ. ఇది నా సమస్య. తీర్చుకుంటానో.. ఏం చేసుకుంటానో.. నా నిర్ణయం... నువ్వు కలిగించుకోవద్దు.." కఠినంగా చెప్పాడు.

తలొంచుకున్నాడు పాణి.

"మరో విషయం పాణీ.. భార్య తప్పు చేస్తే భర్తది రెస్పాన్సిబిలిటీ, ప్రజలు తప్పుచేస్తే రాజుది తప్పు, అని ఎక్కడో విన్నాను. అలాగే నావాళ్ళు తప్పు చేస్తే ఆ తప్పు నాది. ఇప్పుడు తొందరపాటుతో నువ్వేం చేసినా ఆ పాపం నాదౌతుంది. యజమానినని ఆర్డర్ వేయడంలేదు. బాస్ నన్న గౌరవమో, స్నేహితుడినన్న అభిమానమో ఏదో వుండబట్టేగా ఇదంతా నాకు చెప్పావు. సో అదే గౌరవంతో కామ్ గా వుండు. అదంతా మర్చిపో. ఇది ఆర్డర్ కాదు రిక్వెస్ట్.. పైన నీ ఇష్టం..." స్పష్టంగా చెప్పాడు.

"సర్.. "విలవిల్లాడుతూ చూశాడు పాణి. అంత ఎదిగిపోయిన భరద్వాజ వ్యక్తిత్వం ముందు తాము మరింత కుత్సితంగా, నీచంగా కనిపించగా, బాధతో అతని గుండె బరువయ్యింది. తనెంతగా అతనితో కలిసిపోయాడో, ఎలా ఆలోచించాడో తలుచుకుని అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఇంత తెలిసినా తనకి మంచి చెప్తున్నాడే గానీ, మాటలనడంలేదు, ఆదరిస్తున్నాడే గానీ అసహ్యించుకోవడంలేదు. చంపాలనుకున్న వాళ్ళని కూడా క్షమించగలగడం.. ఎంత అల్పులం మేము భరద్వాజా.. ఎంత ఉన్నతమైన వ్యక్తి మీరు..

"అతనికి మిమ్మల్ని చంపెయ్యాలన్నంత కక్ష... కోపం వున్నాయి సర్.. వూరికే వుండడు.." పాణి దిగులుగా చూసాడు.

"అనుకుంటే చంపేస్తారా పాణీ.. చాలా అనుకుంటాం.. అన్నీ చేసేస్తామా.. అలా ఐతే నాకూ అమెరికా ప్రెసిడెంటవ్వాలనుంది.." నవ్వుతూ అన్నాడు భరద్వాజ. అతని నవ్వు లో విషాదం తొణికిసలాడింది.

"అలా అనకండి.. సర్.. అతనూ.."

"చంపెయ్యాలన్నంత కోపం రావడం వేరు.. చంపెయ్యడం వేరు పాణీ. ఇవన్నీ మర్చిపోయి వెళ్ళి మీ అమ్మగారి హెల్త్ సంగతి చూడు. డబ్బేమైనా కావాలంటే.."

"ఇక్కడ సేఫ్ కాదు సర్.. సిటీకి వెళ్ళిపోండి.. ప్లీజ్.." వేడికోలుగా అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments